Catherine Coeová

BONUS super HRA a KVÍZ

Jednorožci z Čarovného lesa

Kouzla jednorožců

bambook

Catherine Coeová

Jednorožci z Čarovného lesa

Kouzla jednorožců

Přeloženo z anglického originálu **The Unicorns of Blossom Wood #1: Believe in Magic** vydaného nakladatelstvím Scholastic Limited v roce 2016.

Originally published and licensed by Scholastic Children's Books, a division of Scholastic Limited. All rights reserved.
Text © Catherine Coe Ltd, 2016
Cover © Andrew Farley, 2016
Inside Illustrations © Renée Kurilla, 2016

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8029. publikaci

Překlad Eva Kadlecová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2021
Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2021
Translation © Eva Kadlecová, 2021

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

ISBN 978-80-271-4230-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-1281-4 (print)

Catherine Coeová

BONUS super HRA a KVÍZ

Jednorožci z Čarovného lesa

Kouzla jednorožců

Čarovný les
Jantarová poušť
Vrbové jezero
Jabloňový sád
Borový les
Náprstníková mýtina

Dunivé hory
Jezevčí vodopády
Divoká řeka
Měsíční kaštan
Dubový kruh
Velká houština

Tetě Bině, nejkouzelnější vypravěčce.

Děkuji ti za všechny vzpomínky xxx

Děkuji Dině von Lowenkraftové za všechny nedocenitelné rady a Tomovi a Abi Holroydeovým, mým čtenářům od protinožců!

Kapitola 1

Otisky kopyt

„Už se mě na to ptáš nejmíň posté!“

Lea si své sestry Jing nevšímala. V mezeře mezi předními sedadly se objevila tvář jejich tatínka. „Dávej pozor, Leo. Podívej se!“

Obrátila se zpátky k okýnku. Sotva projeli zatáčkou, objevila se před nimi velikánská louka posetá pestrobarevnými stany. Nápis na ukazateli hlásal: „Tábořiště Na Vrcholku“.

To zní ale kouzelně, pomyslela si Lea a očima už pilně pátrala po svých sestřenkách. Není támhle v dálce u auta náhodou Ema s pouzdrem na kytaru? A tamhle na té štěrkové stezce s tím batohem na zádech – není to Izabela?

Auto poskakovalo po oblázkové cestě kolem tábořiště, až dojeli na samý konec rozlehlé louky. A opravdu – Lea už viděla své tety a strýce, jak si zmateně předávají

stanové tyče a plachty. Jakmile auto zastavilo, rozepnula si bezpečnostní pás a vyskočila ven. Okamžitě ji málem porazily dva páry paží, které ji sevřely v objetí. Nemusela se ani dívat, hned věděla, komu patří – jejím sestřenicím Izabele a Emě!

„Hurá, konečně jsi tady!“ křičela Ema. „Nechápu, že jsem tady byla první, přestože to mám nejdál!“ Ema žila se svými rodiči v Austrálii. O letních prázdninách ale rodiny trávily vždycky týden společně a tři sestřenice se toho nikdy nemohly dočkat.

„Cesta z letiště trvala celou VĚČNOST,“ stěžovala si Lea. Její rodina bydlela v San Francisku, i když maminka byla Číňanka a tatínek Angličan. „Jing se v autě dělalo špatně, takže jsme museli pořád zastavovat!“

Izabela se zazubila a zelené oči jí zajiskřily jako drahokamy. „Ale teď jsi tady. Honem, jdeme se tu trochu rozhlédnout!“

Lea se tázavě podívala na rodiče, kteří teprve vystupovali z auta. „Můžeme se tady trochu projít?“ zeptala se.

„Jen jděte,“ odpověděla maminka, než vykročila k rozestavěnému stanu. „Tohle nám dá ještě pěkně zabrat!“

Izabelina maminka přikývla, usmála se a podala Leině matce plnou náruč stanových kolíků.

Lea se rozhlédla po plachtách rozložených na trávě. „Nemáme vám pomoct?“ nabídla.

„Ne, ne,“ odpověděl jí tatínek. „My si s tím poradíme. Jen se jděte bavit!“

„Ale vraťte se včas na rožnění,“ dodal Emin otec. „Připravil jsem speciální omáčku na kurče!“

Tři dívky se chytily za ruce a rozběhly se po louce. Utíkaly z kopce a pod nimi se mezi loukami objevilo kulaté modré jezero.

„Vím, že v Austrálii říkáte grilovačce rožnění, ale co má propána znamenat to kurče?“ zeptala se Lea. „To je ale divné slovo!“

Ema se rozesmála. „Přece kuře. Asi to zní trochu divně. Ale neříkáte v Americe peněžence tobolka? To je přece praštěné!“

Všechny dívky vybuchly smíchy. Žily sice každá na jiném konci světa, ale jakmile se sešly, měly vždycky pocit, jako by spolu byly odjakživa.

Došly až k jezeru a Izabela hned udělala samou radostí hvězdu, až se třpytivý bílý písek rozprášil do vzduchu. Když se zase narovnala, kadeře ohnivě rudých vlasů jí trčely od hlavy jako pružiny.

Lea mezitím skopla z nohou žabky a rozběhla se jako namydlený blesk k vodě. Možná byla z trojice dívek nejmenší, ale obě své sestřenice s přehledem předběhla. „Hurá do vody!“ křikla přes rameno. „Kdo jde se mnou?“

Nejvyšší dívka Ema si začala rozvazovat tkaničky. To už se nad jezerem rozléhalo šplouchání a Lein spokojený výskot. Ema si vyndala ze zadní kapsy rozečtenou knížku – byla o jezdecké škole – a opatrně ji položila na vyzuté tenisky. Pak si váhavě namočila palec u nohy – i když Lea a Izabela už byly ve vodě až po kolena.

„Brrr, ta voda je ale ledová!“ vyjekla Ema a k sestřenicím opatrně poskakovala po špičkách. Byla zvyklá na teplou vodu na sydneyských plážích. Tahle byla oproti ní jako led.

„Jakmile si na ni trochu zvykneš, je v pohodě," odpověděla Izabela a poslala směrem k Emě malou vlnku. Izabela žila v Anglii, takže byla na brouzdání ve studené vodě zvyklá.

„Ema má pravdu," řekla Lea. „Já vůbec necítím nohy!" Pomalu se brodila zpátky ke břehu a dlouhé vlasy se jí pohupovaly na ramenou.

Ema vyběhla na břeh za sestřenicí. „Leo, co to máš ve vlasech?" zeptala se, když mezi hedvábnými hnědými pramínky zahlédla něco růžového.

Lea se celá rozzářila. „To jsou barevné copánky! Zaplétají se kolem pramínků vlasů, udělala mi to mamka. Chtěla jsem si obarvit vlasy na růžovo jako Jing, ale to mi nedovolila," vysvětlovala sestřenici. „Prý jsem na to ještě malá. Ale tohle je taky bezva, že ano?"

„Je to parádní!“ souhlasila Ema a pečlivě si pramínek prohlížela. Pak se zatahala za své blonďaté mikádo. „Mohla bych poprosit maminku, aby mi to udělala taky.“

„To bys měla!“ přitakala jí Lea a obula se do růžových žabek. „I když tvoje vlasy jsou krásné i tak, jak jsou.“

„Holky, co je to tamhle?“ zeptala se Izabela, když se k nim přidala. Ukázala do malé zátoky, kterou měly za zády. Zdálo se, že v úbočí kopce se ukrývá malá jeskyně. Okolo ní se v zelené trávě pahorku skvěly žluté a fialové kvítky. „Copak je asi uvnitř?“

A už běžela k zátoce a Emu a Leu lákala za sebou. „Mamka říká, že tohle místo je magické,“ sdělila kamarádkám, když vešly dovnitř. „Myslíte, že jsou tu vážně nějaká kouzla?“

Ema se zamračila. „Teta Fibi asi nemyslela opravdovou magii, že ne?“

Izabela neodpověděla. S vykulenýma očima hleděla na kamennou zem u otvoru jeskyně. „Tyhle stopy – nejsou to náhodou kopyta?“

Lea se podívala na stejné místo. „Jsou!“ vydechla. „Ale jsou dost malá, jakoby od poníka. Vévoda má stopy mnohem větší.“

Všechny tři dívky zbožňovaly koně a poníky, ale Lea měla největší štěstí, protože měla vlastního koně!

„Ale kde se vzaly zrovna tady – ve skále?“ Ema doběhla k otiskům a sklonila se k nim.

Lea se vydala za ní a překvapením zalapala po dechu. „Koukněte, jsou tu troje stopy. Pro každou z nás jedny!“

Každý soubor stop byl jinak velký – jeden byl skoro dvakrát větší než ostatní, jako by patřil velkému koni. Lea, která měla drobné nožky, přiskočila k nejmenším otiskům. Postavila si do nich chodidla. Vešla se tam akorát.

Izabela Leu napodobila a stoupla si do dvojice středně velkých stop. „Zkus to taky, Emo!“ zavolala přes rameno na třetí dívku.

Ema došla k největším stopám a položila do nich bosou pravou nohu a potom i levou. Skalní povrch byl hladký a jako by hřál.